

Η θαυμαστή θεραπεία και η ψυχώλεθρη υποκρισία – Κυριακή Ι΄ Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Στη σημερινή σύντομη Ευαγγελική περικοπή (Λουκ. 13:10-17), αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, παρουσιάζεται με ενάργεια ένα θαύμα του Δεσπότη Χριστού, ενώ στηλιτεύεται παράλληλα από τον θαυματουργό Θεάνθρωπο ένα μεγάλο και ιδιαίτερα επικίνδυνο πάθος. Το θαύμα αφορά στη θαυμαστή θεραπεία μιας συγκύπτουσας γυναίκας, και το πάθος, που εντονότατα καταδικάζεται από τον Χριστό, είναι η υποκρισία.

Διδάσκοντας ο Κύριος σε μία ιουδαϊκή Συναγωγή ένα Σάββατο, ημέρα κατάπαυσης και ιερή για τους Εβραίους, κατά την οποία συναθροίζονται στις Συναγωγές τους για να επιτελέσουν τη λατρεία τους, βρέθηκε εκεί, μεταξύ των παρισταμένων Ιουδαίων, και μία γυναίκα ασθενής. Ασθενής επί δεκαοκτώ έτη και ασθενής διπλά. Λέγω διπλά, γιατί, αν προσέξατε, το Ευαγγέλιο σαφώς αναφέρει πως η δύστυχη εκείνη Εβραία είχε «πνεύμα ασθενείας». Και στην περίπτωση τούτη, όπως καθαρότατα διασαφήνισε μετά τη θεραπεία της ο Κύριος, η γυναίκα ασθένησε από δαιμονική ενέργεια· δηλαδή πνεύμα ακάθαρτο, δαιμονικό,

επέφερε τη σωματική εκείνη κάκωση και, σε τέτοιο βαθμό, που καμπούριασε υπερβολικά το πλάσμα εκείνο του Θεού και παρέμεινε τόσα χρόνια ταλαιπωρούμενο.

Η περίπτωση αυτή δεν είναι ασφαλώς η μοναδική. Και σε άλλα μέρη της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης βλέπουμε πως ο σατανάς, με άδεια ή κατά παραχώρηση Θεού, προσβάλλει τον άνθρωπο, όχι μόνο με λογισμούς και αμαρτωλές παρορμήσεις, αλλά, είτε με πλήρη κατοχή, δηλαδή τον δαιμονίζει, κατοικώντας μέσα του, είτε του επιφέρει ποικίλες σωματικές ασθένειες. Οι πληγές του δικαίου και πολυάθλου Ιώβ, τον οποίο ο διάβολος τραυμάτισε με δεινά έλκη «από κεφαλής έως ποδών», ο υπό του πονηρού πνεύματος πνιγμός του βασιλέα Σαούλ, τον οποίο καταπράυνε με την κινύρα του ο Δαβίδ, η κώφωση του μογιλάου, τον οποίο θεράπευσε ο Κύριος, αποτελούν σαφείς μαρτυρίες του γεγονότος τούτου.

Εδώ να τονίσουμε πως δεν σημαίνει ότι κάθε ανθρώπινη ασθένεια οφείλεται σε δαιμονική επενέργεια, αλλά και ότι και στις περιπτώσεις αυτές, ο ίδιος ο Θεός θα επιτρέψει – για λόγους που μόνο η πατρική Του πρόνοια και αγάπη γνωρίζει – να συμβεί σε κάποιο άνθρωπο δαιμονική ασθένεια.

Πέφτοντας λοιπόν το εύσπλαχνο μάτι του Κυρίου στην ασθενούσα εκείνη, αμέσως εκδηλώνει το πατρικό Του έλεος: Έκρινε πως ο «κανόνας», η μακροχρόνια εκείνη δοκιμασία της, είχε λήξει. Ήταν η ώρα της θεραπείας, της πανηγυρικής επιβράβευσης της υπομονής της: «Γύναι, απολέλυσαι της ασθενείας σου.» Και, θέτοντας τα πανάγια χέρια Του επάνω της, αμέσως φυγαδεύεται το πονηρό πνεύμα και η γυναίκα ανορθώνεται και αποκαθίσταται στη φυσιολογική της κατάσταση.

Θα πρέπει εδώ να επισημάνουμε και την αρετή της γυναίκας αυτής, την πίστη και υπομονή της και ότι, παρόλη τη μεγάλη σωματική ασθένειά της επί τόσα χρόνια, δεν γόγγυσε, δεν απίστησε, αλλά και παρειαρισκόταν στη Συναγωγή, να προσευχηθεί, να ακροασθεί τον λόγο του Θεού. Παράδειγμα και αυτή πολλαπλό για μας. Διότι και εμείς, αδελφοί, έχουμε συγκύπτουσα την ψυχή από τα πάθη, την αμέλεια, τα ποικίλα της

καθημερινότητας προβλήματα, την αδιαφορία συχνά για τη σωτηρία μας. Αλλά ουδέποτε να απομακρυνθούμε από τον ναό, από τον Σωτήρα και ιατρό ψυχών και σωμάτων. Με πίστη να κρούμε τη θύρα του ελέους Του, και θάρθει η ώρα της Χάριτος, που θα μας ανοίξει και θα ανορθώσει το φρόνημά μας και θα μας απελευθερώσει από τη δαιμονική κατάπτωση. Αρκεί να το ζητάμε, να ζούμε εν μετανοία.

Μα, ας έλθουμε και στον αρχισυνάγωγο. Αυτός, αντί να δοξάσει τον Θεό για το μέγιστο τούτο θαύμα, αγανακτεί υποκριτικά για τη δήθεν καταπάτηση της αργίας του Σαββάτου. Η φθονερή του αγανάκτηση είναι έκδηλη. Ο Κύριός μας, «ο ετάζων καρδιάς και νεφρούς και ενθυμήσεις», αμέσως βλέπει την απροκάλυπτη υποκρισία του, τον φθόνο της καρδιάς του, που προσπαθούσε να κρύψει κάτω από το πρόσχημα της ευσέβειας, του σεβασμού τάχα προς τον νόμο του Θεού. Και τον ελέγχει άμεσα και απότομα, υποδεικνύοντας τη βαρύτητα του φοβερού τούτου πάθους.

Τι είναι υποκρισία; Κατά τον Μ. Βασίλειο, το άλλα να έχουμε μέσα στην καρδιά μας και άλλα να δείχνουμε εξωτερικά στους ανθρώπους, όπως ακριβώς οι θεατρίνοι στο θέατρο, που υποδύονται κάθε τόσο άλλο ρόλο. Ρίζα της υποκρισίας είναι ο φθόνος και η πονηρία, τελικά ο εγωισμός μας, και καρποί της βδελυκτοί το ψεύδος, η απάτη, η δολιότητα, η αισχροκέρδεια, η ατίμωση και βλάβη του πλησίον μας. Η υποκρισία συνιστά βαρύ αμάρτημα, αρρώστια μεγάλη της ψυχής, διαβολική συμπεριφορά, αφού πρώτος υποκριτής υπήρξε ο διάβολος.

Η υποκρισία προξενεί φοβερή βλάβη στην ψυχή. Καταστρέφει την ενότητα της προσωπικότητάς μας. Μας διχάζει εσωτερικά. Διαστρέφει την ουσία της πνευματικής ζωής. Μας οδηγεί να ζούμε μια διπλή και, τελικά, ψεύτικη ζωή. Μας εκθέτει στα μάτια των ανθρώπων, όταν – αργά ή γρήγορα – πέσει το προσωπίο που φορούμε και αποκαλυφθεί πόσο διαφορετικοί στην ουσία είμαστε, απ' εκείνο που προσπαθούσαμε να φαινόμαστε. Και, τέλος, οδηγεί αναπόφευκτα στην απώλειά μας, την αιώνια καταδίκη, εάν δεν υπάρξει μετάνοια, ενσυνείδητη αλλαγή φρονήματος, τρόπου ζωής.

Ας αγωνιζόμαστε, αδελφοί, να αποδιώκουμε από τη ζωή μας το ψυχώλεθρο πάθος της υποκρισίας και να αποκτήσουμε τη μακαρία

απλότητα, την οποία αγαπά ιδιαίτερα ο Θεός, ο οποίος είναι ο ίδιος απλός, κατεξοχήν απλός. Να καλλιεργούμε την ευθύτητα, την ειλικρίνεια, το ταπεινό φρόνημα, που αναπαύουν στην ψυχή το Άγιο Πνεύμα.

Ας παρακαλούμε ακόμη θερμά όλους τους αγίους, και εξαιρέτως τη Θεομήτορα Παναγία, την κατά χάρη Μητέρα ημών των Χριστιανών, να μας ενισχύουν στις δύσκολες ημέρες, που η αγάπη του Θεού επέτρεψε να ζούμε. Να μας δίνουν μετάνοια, διόρθωση της ζωής μας, ενσυνείδητη μυστηριακή ζωή, γνήσια αγάπη στον Θεό και τους αδελφούς μας, για να αξιωθούμε και στη ζωή τούτη της θεικής ευλογίας και στην άλλη της ανεκφράστου χαράς και μακαριότητας, όπου άγγελοι και άγιοι υμνούν ακατάπαυστα τη μακαρία Τριάδα, στην οποία ανήκει η δόξα και το κράτος στους αιώνες. Αμήν!

**Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.
Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>